

„Tudi je starosta bil v taki ječi“ — opomnil je sam sebi „Čub in dvomil, gledal je starosto od vrha do tal — „pogledimo!...“ — več ni mogel spregovoriti.

Starosta ni bil nič menj zmóten, sam ni znal, kaj naj bi začel. „Ali je treba tega, tukaj je mrzlo!“ — opomnil je in pogledal Čuba. (Dalje prih.)

Naši dopisi.

Skofja Loka 11. avg. — Gosp. Povše piše v „Novicah“ 30. julija 1884. št. 31 na prvi strani: Le malo je senožet, katere so tako uravnane, da se morejo napajati z vodo; kje smo in kedaj bomo v tem oziru došli lombardske kmetovalce, ki imajo vse senožeti napojene, zato jih pa tudi po 6—8krat v letu kosé.

Zakaj se pa to napajanje senožet iz Lombardije ni tudi po drugih krajih Italije razširilo?

Jaz menim, ker ni vsaka naredba za vsak kraj, čeravno je reč sama na sebi prav dobra in koristna; toraj se napajanje senožet z vodo ni razširilo po Italiji, ker ni nobeden dotičnih strojev za napajanje tudi drugim krajem primerno preuredil in popravil. Vse je, kakor pred 200 leti.

Kako lepo napajajo z vodo senožeti v Tirolih pri Meranu v vasi Tirol, ravno tako pod Celovcem, okoli Svinca, pri Kotarčah, proti Dunaji iz dunajskega vodočoka; najboljši in najbolj umetno pa na grajšini kneza Švarcenberga pri Krumlovu na Českem. Zakaj jih kmetje ne posnemajo?

Ker ni nobenega, da bi jim pokazal, kako bi mogli napajanje vrediti, da bi bilo tudi za njihove kraje primerno.

Tudi na Kranjskem imamo po več krajih lepo z vodo napajane senožeti: v Novi vasi pod Begunjami, na Knežaku pri Radovljici, na Rečici za Blejskim gradom, v Smokuču brezniške fare, v Kamni gorici, v Kropi, v Mostah pri Mengšu, med Staro Loko in Ceremgrobom, posebno v Kolovratu, pa tudi po Dolenjskem po več krajih itd. Toda vse je, kakor je bilo pred 200 leti in ni za druge kraje primerno. Z roko zatvornico odpirati in zapirati kaže le tam, kjer je travnik blizo hiše; ali pa, če so travniki oddaljeni, da jih je več oralov skupaj in da je vode zadosti.

Zato se jaz trudim uže čez 30 let tako zatvornico najti, da bi jo voda sama vravnavala in da bi se le malo vode potrebovalo. Poskušnje stanejo me uže čez 2000 gold. Pred 11 leti iznajdel sem bil tako zatvornico, toda bila je nekoliko predraga in se je morala na jesen iz močilnika jemati in spomlad spet nazaj devati, kar ni prav ugajalo. Letošnjo spomlad sem pa tako iznajdel, da stane le okoli 1 gold. in trpi 5—10 let in se le nekateri deli izjemajo in spet nazaj devajo, kar se v 10 minutah zgodi. Potrebuje za dobro namako 2—4 orale velikega travnika le toliko vode, kolikor jo po strešnem žlebu teči zamore. Se ve za 1 oral primeroma manj.

Zato bi bilo prav, da bi si gosp. Povše prišel to zavornico ogledat, ali pa kakemu strokovnjaku naročil, da si jo ogleda in mu o njej sporoča; če jo za dobro spozná, potem naj jo priporoči, da se naredba ne izgubi; zakaj, kdaj se bo potem spet kdo s tem ukvarjal in toliko denarja potrošoval in žrtvoval.

Ako to naredbo gosp. Povše ali drugi strokovnjak priporoči, bo kmalu na Kranjskem 10.000 oralov senožet več z vodo namakovanih. Š. Kosmač.

S Šenturške gore 15. avg. — Ko sem v „Slovenčevem“ podlisteku prebiral članek z napisom „pod Kepo“ (glej števil. 164) in zadel na besede: „In Lengenfeld ist die beste Luft von Evropa“; in „Die Schweiz ist schön,

Veldes ist schöner, aber am schönsten ist Lengenfeld“ — pride mi na misel navadni pregovor: „de gustibus non est disputandum“; ali kar je uže njega dni neki latinski pesnik rekel: „diversis diversa placent, quod spreverit unus, amat alter“... Ker ima tedaj vsak človek svoj okus in nazore, je lahko mogoče, da so nekaterim Dunajčanom in prenapetim Angležem Dovje bolj všečne bile, nego rajska okolica bledska in drugi gorenjski kraji. A mnogo družih, koji so v vročih poletninskih dnevih došli v dolino vedrit se, je pa trdilo, da od Most do Fužin v naziru naravske lepote ni lepšega kraja od Kranjske gore. Z naravsko krasoto tega kraja ponašajo se tudi prebivalci sami. Navdušeno popeva deček:

Ni lepšega kraja
Od Kranjske goré,
Kdar solnce prisije
V zelene vrhé = (vrhove).

Sred Kranjske goré
Tri rožce cvetó:
Jaz pobeč tja pridem,
Si vtrgam enó.

In zaisto! Postoj le nekoliko, kedar se po železnici pripelješ v Kranjsko goro na ondašnji postaji in oziraj se malo okrog sebe, kako veličasten prizor se ti odgrinja pred očmi, kamorkoli le pogledaš! Proti jugu, tam-le notri v kotu, vidiš gole strme pečine 2598 m/ visokega Razora in ne veliko nižega Prisanka (2570 m/) kipeti v zrak, koja ločita Trentarsko dolino od Piščenske, po kateri bistra Piščenca po belem dolomitnem kamenju šumljaje hiti zediniti se s Korenško Savo. Oba ta dva orjaška velikana ogleduješ od njihovega znožja do temena glave. Njima na desni strani dviga 2360 m/ visoka Mojstroka svojo sivo glavo v zračne višine. Med njo in Prisanikom je široko sedlo, Veršič imenovano, čez kojega je prelaz v Trento. Nekoliko spredej je Mavrinc se storžastim Kumlihom, med kojima je globoka škrbina. Še bližje imaš pred očmi zelenega Vitranica, ki se sem od Planinice steguje. Ako obrneš oči na levo stran, gledaš škrbinastega Jezerca s piramidastim Špikom na strani in sosednjim Martuljkom. Če se zasučješ proti severu, imaš pred seboj dolgo vrsto Karavanskega pogorja se 1650 m/ visokim Kamnim vrhom in ne veliko nižjo Voščico. V znožji tega pogorja stoji na obširni planjavi lepa vas Kranjska gora, broječa blizo 100 hiš. Tu sem zahaja vsako poletje mnogo tujcev, uživati čisti zrak gorenjskega podnebja in občudovati velikanske prizore, ki so tu nakupičeni. Tudi mene je izvabilo letos podati se v ta romantični kraj, vendar ne iz tega namena, da bi s prečudno lepoto te okolice napajal svojo dušo, marveč zato, ker sva se z nekim prirodoslovcem pismeno porazumela, da se snideva v Kranjski gori, kjer bova potlej kaka dva ali tri dni skupaj nabirala.

Spustim se tedaj 3. dan t. m. po dokončani popoldanski službi božji s Šenturške gore doli v Cerklje, kjer se vsedem na voz, ki me odpelje v Kranj. Ondi stopim v kupé železniškega vlaka in ob 9. uri in nekaj minut sem bil v Kranjski gori, kjer me je moj prijatelj uže čakal. Zvečer se zmeniva, kedaj in kam jo bova zjutra pobrisala. Za prvi dan si izvoliva pot v Veliko Piščenco, in od tam čez Veršič v Trento. Rečeno storjeno. Zjutra, to je 4. dan t. m. vzdigneva na vse zgodaj svoje pete ter polagoma korakava čez Požar in potem dalje po piščenski dolini vedno na levo in desno se oziraje, kje bi za najine torbe kaj zanimivega zapazila. Do Črne vode nisva ničesar pobrala; pri njenem izviru pa, ki je dal nama hladiven požirek, postojiva in izrujeva nekaj mahu, Hypnum Cossoni; Schpr. in Bryum turbinatum po imenu. Od tod do Malega tamora zopet

ni bilo kaj posebnega zaslediti. A od Malega tamora pričela je pot čedalje zanimljivša postajati, ker vodila je naju med gostim smerekovim in bukovem lesu. Na bukovih, z različnim mahom obraščenih koreninah pobirala sva: *Dicranum Sauteri*; na deblih pa *Dicranum viride*; dalje *Cynodontium virens*, *Hypnum Halleri*, *Homalothecium Philippeanum*, *Eurhynchium Vaukeri*, *Bartramia Oederi*, *Lescurea striata* in še mnogo drugih. Od polžkov sem pobral *Clausilia dubia*, *Claus. dubiosa* in *Cl. fimbriata*. Bližajoča se Močilam, mestu kjer Piščenica izvira, zagledava uže od dalječ nekaj gospode poleg studenca. Bili so trije gospodje in dve ženski, ali gospi ali gospici, ne vem, ker nisva prašala ji, kaj da ste. Stali ste naslonjeni na skalo, zamišljeno gledaje v strme stene golega Prisanika; gospodje pa sedeči vsak na svojem stoličku so marljivo risali, mislim, da baš Veršič ali sedlo med Prisanikom in Mojstroko, koja ima na tem mestu čudne pečine. Ti možje so bili tako zamaknjeni v svoje delo, da se nobeden njih ni ozrl na naji. Ko vprašam vodnika, raztegnjeno ležečega v senci košatega rušovja (*Pinus Mughus*), kedo in od kod so ti ljudje, mi ni vedel družega povedati, nego to, da so dalječ gori v Nemcih doma, brž ko ne na Pruskem; in da jih uže nekaj dni vodi na različne kraje, kjer pridno risajo. In to je zopet dokaz, da Kranjska gora sè svojo okolico ni kar si bodi.

Iz Vipave 11. avg. — Včeraj imeli so na Lozicah žegnanje, ali kakor se tukaj pravi, šagro. Popoludne snidelo se je zaradi tega še precej odlične vipavske in razdrške narodne inteligence, na vrtu vrlega poznatega narodnjaka in gostilničarja gosp. Antona Žvanuta. Na vrt dospevši, našli smo uže tam ob dolgi mizi združene pevce podraške in šentvidske, z gospodoma učiteljema, kakor pevovodji na čelu. To petje slišati in uvideti, da tako priprosti kmečki možje in fantje pojejo; mora pač človeka navdušiti, povzdigniti. Najtežje zборе pojejo, kakor da bi bili za mestne odre izvežbani, in kar je pri tem še posebno pomenljivo — s komadu dostojnim narodnim ponosom, narodnim navdušenjem. Tu se pač vidi, kaj za našo sveto narodno reč navdušeni učitelj, ne le med deco v šoli, marveč še posebno tudi med odraščenim priprostim narodom za njegovo omiko in probudo storiti zamore. Zato hvala in slava Vam gosp. Rustija, učitelj v Št. Vidu, in Vam gosp. Velikonja, učitelj v Podragi. Hvala in slava pa tudi Vam združenem šentvidskem in podraškim pevcem. Ali ste videli, kak razloček je bil med Vašim nastopom, in pa nastopom onih fantov, kateri so sicer pod slovensko zastavo, pa kaj nepristojno na dvorišče gostilnice prihrupeli?! Ali ste li čuli, kak razloček je bil posebno med Vašim petjem — kakor „Ustaj rode“, „V boj“ itd. — in pa onim prihrupelih, kateri pod slovensko zastavo na boljšo pesem zadeti niso mogli, kakor na: „kun, kven, kvon moretina tu mi laše“ itd. Gospod učitelj ložiški!!!

Jako prav bi bilo, ker za našo narodno reč spodbudljivo, ako bi združeni šentvidski in podraški pevci večkrat ob nedeljah in praznikih v sosednje vasi in trge, kakor na Goče, Slap, Vipavo, Vrhpolje, Ajdovščino itd. izlete napravili. Torej oglasite se uže skoro zopet kje, brez družega pa gotovo na vélikega in malega Šmarna dan v Vipavi ne?

Iz Postojine 19. avg. — Iz Postojine se nam poroča, da je bil g. Adolf Obreza skoro enoglasno kandidatom proglašen. Izborna so za-nj govorili gg. dr. J. Sterbenec, Gruntar, Pogačnik; za dr. Zarnika potegovala sta se gospoda Kavčič in Valenčič.

Iz Dolenjskega 10. avg. (*Trtna uš; vino- in sadje-rejska šola.*) Komisija, ki preiskuje vinograde po sv.

križki občini, se je prepričala, da je trtna uš veliko bolj razširjena, kakor se je še pred par tedni mislilo. Med Bočjem in Starim gradom je menda uže več vinogradov okuženih. Z gotovostjo smemo toraj reči, da je konec dolensjske vinoreje, take, kakor je zdaj, osoda uže določila. Da bi se trtna uš omejila ali celó zatrla, kakor nekateri lahkoverni kmetje mislijo, noben razumnik ne veruje. Treba bo toraj hitreje ko mogoče, ne le misliti, ampak tudi delo na to začeti, da najde nesreča, ko se bo po vsi Dolenjski razlila, vinorejce tudi uže pripravljene na obrambo. Pred vsem se meni potrebno zdi, da bi se prepovedalo, nove vinograde zasajati z domačimi trtami. Kdor hoče nov vinograd napraviti, naj si preskrbi ameriških trt. Najbolje bi bilo, se vé, ko bi se dobile uže požlahtnene. Z domačimi trtami vinograde zdaj zasajati, se pravi, prazno delo delati.

„Ljublj. List“ je uže omenil, da bo Dolenjcem treba izdatne pomoči, da se s predelanjem vinogradov reši dolensjsko vinarstvo. Če je bilo Dolenjski kedaj treba vinorejske in sadjarske šole, sedaj ji je bo gotovo silno treba. Ker ravno edina ta šola morala bo skrbeti, da bodo kmetje dobivali dovolj požlahtnjenih ameriških trt za nove nasadbe. Da bi si kmetje sami ameriške trte izrejevali in žlahtnili, na to še misliti ni. Prvič ne umejo tacega dela; drugič jim manjka potrebnih priprav, in tretjič poguma in volje.

Krški c. kr. okrajni šolski svét bi bil menda pripravljen, v šolskem poslopju v Krškem odstopiti za vino- in sadjerejsko šolo potrebnih prostorov. Vprašanje je to, če jih krška šola res tudi take ima. Jaz bi rekel, da ne. Za vino- in sadjerejsko šolo ne zadostujejo le sobe, treba je pripravnih kleti, hlevov in kar k temu spada. Treba je blizo šole velicega prostora za trtnico in drevesnico. Tega krška šola tudi nima. Poleg tega je pa Krško na kraji Dolenjske. Od vinorejskega poduka v Krškem bi gotovo imeli največjo korist le bližnji Štajarci, kakor jo imajo od meščanske šole. Da bi pa revna Kranjska za premožne Štajarce šolo vzdrževala, pa vendar ne gre. Treba bi bilo toraj šolo napraviti malo bolj proti sredini vinorodne Dolenjske.

Po mnenji mož, ki kraje in razmere po Dolenjskem poznajo, ga ni kmalu za vino- in sadjerejsko šolo bolj pripravnega kraja, kjer bi se dala s primerno majhnimi stroški taka šola napraviti in vzdrževati, kakor je nekdanji cistercijenski samostan, zdaj lastnina verskega zaklada pri Kostanjevici. Tukaj se ne manjka prostorov za stanovanje, tukaj so velike in izvrstne kleti, prostorni hlevi, senice, z eno besedo vse, kar se potrebuje. Tik samostana je velik obzidan vrt, ki bi zadostoval popolnem za drevesnico in trtnico. V sedanjem sadnem vrtu pa bi se učenci lahko praktično vadili oskrbovanja odrašenega drevja. (Konec prih.)

Čatež ob Savi. — V dan 27. julija t. l. prišel je gosp. Gustav Pirc od deželne vlade poslan, da vinorejce podučí o trtni uši (filokseri). To je bil tako rekoč pri nas prvi oficijelni pouk v zadevi trtne uši.

Ko nadučitelj Račič gosp. Pirca občinstvu s primernim govorom predstavi, pozdravi oni gospod v imenu vlade zbrane vinorejce, katerih se je bilo v občo zadovoljnost in veselje gosp. Pirca toliko zbralo, da je bila zeló velika šolska soba kar natlačena, morali so toraj ostali krepák in glasán govor pri oknih in vratih poslušati. Govor trajal je poldrugo uro.

Kar se govora samega tiče, bil je razdeljen: 1. na natančno opisovanje trtne uši, risanje nje podobe in delov na šolsko tablo, nje plodenje, nje razširjanje v vinogradih, kjer uže biva, v bližnjih sosednih in od oddaljenih sosednih, namreč po najnevarnejši letoči trtni

uši meseca avgusta, septembra, ter kakošno škodo da načini.

Govorilo se je tedaj v tem oddelku, kakošna je uš, kako se zaplodi in kako škodo da naredí.

2. a) Opis in risanje zdrave trte s koreniki na šolsko tablo; b) bolne, od filoksere uže napadene, z oteklimi bulastimi koreniki; c) oslabele trte, katere je uže uš opustila. Pri tej razpravi pokazal je g. Pirc v špirtu otekle bolne korenike.

3. Kako se vinograd od filoksere napaden spozna, da trte blede, slabo rodé itd. Pri tej priliki je g. Pirc omenil, da, ako se kateremu trte sumljive zdé, naj to županstvu naznani, ter trte od učitelja ali koji se na to razumi, preiskati in pregledati pusti, da se potem razširjanje, ako uže ni prepozno, zabrani, to je, da se trte s koreniki kopljejo ter na prostoru sožge, jame, kjer so pa prej trte bile, s žveplenim ogljencem polijejo itd.

4. Novozasajenje po filokserei ugonobljenih vinogradov, na podlagi ameriškanih trt, katerih se uš ne prime. V veliko veselje obupajočih vinorejcev je gosp. Pirc upanje izrekel, da bode vlada sama po mogočnosti vinorejcem pomagala. Tudi so bili poslušalci podučeni, kako se orodje ter obleka delavcev osnažiti mora, kadar hodijo iz okuženih vinogradov v druge vinograde.

Konečno omenil je še gosp. Pirc preiskovalne komisije, katera ima zeló težaven posel, da ni baš le za to postavljena, da novce služi, ampak spolnovati mora svojo težavno nalogo zeló natančno. Pri preiskovanju se nobena trta kar nič ne poškoluje, le odkoplje se, ter po preiskovanju zopet varno zagrne. Prav z gorkimi besedami tudi g. Pirc vinorejcem na srce polaga, da naj se pri tem opravilu mirno zadržijo, ter tem od vlade postavljenim organom nikakoršnih zaprek ne delajo, da se tako obvarujejo prežalostnih nasledkov naših sosedov Štircev, nahujskanih po neki gospodi, kateri so bili za njih neprevidnost po žandarjih usmrteni, ranjeni, ostali pa oostro sodnijsko kaznovani.

Govor ni bil le popolnem popularen, lahko razumljiv, ampak tudi tako mikaven, da je vse zrlo nepremakljivo na gosp. Pirca; poslušalo se je tako rekoč z ustmi in ušesi. Da so bili vinorejci v istini popolnem zadovoljni s poukom, kaže, da so se gosp. govorniku kmetje za lep nauk mu roke stiskaje zahvaljevali, kar je pri vinorejcu zeló pomenljivo, kajti v trtoreji ali sploh kar se trte tiče, je naš vinorejec nedotakljiv, nezmotljiv — žalibog!

Po govoru podal se je g. Pirc v nekatere bližnje vinograde.

Popoludne ob 3. uri bilo je enako poučevanje v Veliki Dolini, in sicer na prostem. Zbralo se je bilo tudi tukaj mnogo občinstva, in sicer vsi v cerkvi zbrani, še ženstvo prišlo je poslušat ter nenavadno, vendar-le samo — poslušalo. Tudi tukaj so se možje gosp. Pirca, kojega so prav zvesto poslušali, prav iskreno za pouk zahvalili.

A. R—ć.

Z Dobrove 12. avg. — Po izvolitvi novega župana Antona Roterja zbral se je danes prvič naš občinski zastop, da reši nujne občinske zadeve. — Zarad povračila hiralničnih stroškov za dva berača naznani se c. k. okrajnemu glavarstvu, da dotičnika nista občana dobrovska. — Sprejme in pritrdi se novi razdelitvi cest, katero je izročil odboru predsednik cestnega odbora gospod Andrej Knez gledé okrajnih cest od Viča do Polhovgraške meje od Dobrove čez Stransko Vas na Deplje in od Dobrove do Brezja in pa občinske ceste od Rozora čez Šmartno do Gorjanca. — Konečno predlaga odbornik dr. Poklukar, naj odbor prosi za razširjenje dobrovske šole v dvorazredno, in v ta namen priredi prilično sobo pod sedanjo šolsko sobo, prizida novo stranišče, pod streho pa tudi sobo za stanovanje

druzemu učitelju, — konečno pa v teku dveh let zida na prostoru tamošnjega mežnijskega gospodarskega poslopja drvarnice, stanovanje za cerkovnika in izpraševalno sobo. — Ker je tudi navzoč g. župnik Babnik, odobril in podpiral te predloge, bili so predlogi po obširnem razgovoru soglasno sprejeti. — V našo prijazno cerkev, v kateri so se Vélice Šmarna dan pričeli romarski odpustki preskrbel je neutrudljivi gosp. župnik nove, v resnici krasne klopi, ki so velik kinč za našo cerkev. Izdelal jih je mojster Ambrožič iz Kranja in čeravno so se pri izdelovanju kazale zapreke, radi priznamo, da delo mojstra hvali.

Iz Ljubljane. (*Cesarjev rojstni dan*) obhajal se je minuli ponedeljek v Ljubljani sijajno. Uže v soboto je bila v ta namen slovenska predstava v gledališči, o kateri se nam poroča od vseh strani, da je bila izvrstna, posebno še zato, ker je pri tej predstavi zopet nastopila gospica G. Nigrinova od srbskega narodnega gledališča v Belemgradu.

V ponedeljek zjutraj budila je vojaška godba ob pol 6. uri z veselo godbo Ljubljancane k praznovanju praznika, katerega vsi zvesti Slovenci z navdušenjem praznujejo vsako leto proseči Boga, naj nam še mnogo mnogo let ohrani pravičnega in dobrega, pa zato tudi obče ljubljene cesarja Franca Jožefa I.

Ob 8. uri brala se je v „Zvezdi“ vojaška sv. maša v navzočnosti vsega ljubljanskega vojaštva in brezšteviline množice občinstva. — Vélika sv. maša pa je bila ob 10. uri v prestolni cerkvi šenklaški, katere so se udeležili uradniki vseh vrst in zastopniki samoupravnih zborov; med prvimi videti je bil gosp. deželni predsednik baron Andrej Winkler z vsemi višjimi uradniki, med drugimi pa deželnega glavarja namestnik, cesarski svetovalec J. Murnik, mestni župan P. Grasselli, trgovinske zbornice predsednik J. Kušar, podpredsednik J. Horak, odbornik M. Pakič, pa državni in deželni poslanec dr. Poklukar. — Tudi preblagorodna gospá baronovka Emilija Winklerjeva in veliko število različnega občinstva vdeležilo se je cerkvene svečanosti.

— (*Deželni predsednik gosp. baron Winkler*) odpeľjal se je zadnji ponedeljek večer na Dunaj.

— (*Čast. gg. udeležencem gledališkega vlaka v zlato Prago.*) Zvedevši, da bode česko gledališče v Pragi zaradi nujnih poprav zaprto do srede prihodnjega meseca, prosili smo upravništvo českega gledališča, naj bi vendar one dni, katere smo določili našemu obisku v Pragi, gledališče ni bilo zaprto. Ker se naši želji ni moglo ustreči, sklenili smo, odložiti vožnjo do prihodnjega leta. Z istinskim veseljem, ki ga je imelo občinstvo do domoljubnega našega podjetja, konstatujemo, da se je oglašilo zadostno število udeležencev in se jih še oglašá, in iskreno obžalujemo, da svoje domoljubne nakane nismo mogli izvesti. Ob enem naznanjamo, da poslani nau denar č. g. udeležencem z današnjim dnevom vračamo. Bog daj, ker so vse naše priprave gotove, da bi se naše potovanje v zlato mater Prago prihodnje leto, ko bomo to potovanje mogli morebiti še spojiti s tisočletnico slovanskih apostolov, svetih bratov Cirila in Metoda, izvršilo še veličastnejše.

V Ljubljani dné 18. avgusta 1884.

V imenu odbora:

Ivan Murnik,
predsednik.

Anton Trstenjak,
tajnik.

— (*O notranjski volitvi za deželni zbor*) mogli bi danes obširneje govoriti, pa hočemo se držati samo kratkega poročila o dogodbah zadnjih dni. Shod, katerega sta sklicala na Véliki Šmaren dan gg. dr. Zarnik in dr. Vošnjak, je splaval po vodi, ker vabljenih ni toliko prišlo, da bi bilo mogoče dostojno zborovati. —

Shodu sklicanega po gosp. državnemu poslancu Adolfo Obrezu pa so se vdeležili vabljeni volilni možje v obilnem številu. — Vsled nerednosti, katere so poskusili napraviti nekateri mladi nevolilci, preselil se je shod izpod milega neba v zaprto sobo in za kandidata proglašen je bil državni poslanec Adolf Obreza, zaradi bolehnosti nenavzoč, katerega tudi centralni volilni odbor v svojem posebnem oklicu priporoča za izvolitev. — Poslancu dr. Vošnjaku izrekli so izbrani volilci popolno zaupanje. — Ako nekateri gospodje v svojih časnikih vkljub teh dogodeb še hočejo kvasiti, da se gre pri tej volitvi za naroden princip, bi se kaj takega le tedaj moglo razpravljati, ako bi g. Obreza ne bil narodnjak ali g. Vošnjak, kateremu je bilo izrečeno zaupanje — tudi ne. — Tako pa iz dosedanjih dogodeb zdrava logika ne more dokazati družega, kakor da razumni naši notranjski narodnjaki zahtevajo, da njihov poslanec poleg žive skrbi za gmotno blagostanje Notranjske narodne naše svetinje varuje v slogi z drugimi narodnimi poslanci. Kdor pa tudi še po izrečni volji naroda slogo in narodno disciplino ruši, ta svojo osebo višje stavi kakor naš narod, in tak naj sebičnosti svoje ne prikriva več z narodnimi principi! — Volilci! ostanite stanovitni in soglasno volite izkušenega svojega zastopnika Obrezo, kateremu ste z izvolitvijo v državni zbor naložili še večjo odgovornost in gotovo ne v svojo škodo!

— (Za dr. Bleiweisov spominek) poslala je čitalnica cerkniška čist dohodek zadnje v ta namen priredjene „besede“ lepo svoto 37 gold. 60 kr. Izkaz preplačil priobčimo prihodnjič. Slava notranjskim rodoljubom in izrekoma sl. odboru cerkniške čitalnice!

— (Blagoslovljenje Gorjanskega doma) vršilo se je minulo nedeljo sijajno, deležnikov pri skupnem obedu bilo je nad 70, slavnostni govor gosp. Šukleja je bil sprejet z živo pohvalo.

— (Zahvala.) Povodom praznovanja rojstnega dne c. in kr. Apostolskega Veličastva presvitlega cesarja mi je visokorodni gosp. deželni glavar Gustav grof Thurn izročiti dal 50 goldinarjev za ljubljanske uboge.

Izročja je ta znesek njegovemu blagemu namenu, smatram se dolžnim, da potom javnosti najtoplejšo zahvalo izrekam za velikodušno, ubogim glavnega našega mesta naklonjeno darilo.

Mestni magistrat v Ljubljani 17. avgusta 1884.
Za župana: Perona.

— (Zahvala.) Ob povodu praznovanja rojstnega dne Njega in c. kr. Apostolskega Veličastva presvitlega cesarja mi je visokorodni gospod c. k. deželni predsednik

Andrej baron Winkler izročiti dal 200 goldinarjev, od katerih je 100 gold. namenjenih ljubljanskim ubogim in po 25 gold. cesarice Elizabete bolnici za otroke v Ljubljani, tukajšnji varovalnici malih otrok, deški in dekliški sirotišnici.

Izročajoč te zneske njihovemu blagemu namenu, smatram se dolžnim, da potom javnosti najtoplejšo zahvalo izrekam za velikodušno, ubogim glavnega našega mesta naklonjeno darilo.

Mestni magistrat ljubljanski 17. avgusta 1884.
Mestni župan.

Novičar iz domačih in tujih dežel.

Z Dunaja. — Rojsten dan cesarjev praznoval se je sijajno po vsej državi pa tudi v dvornih krogih sosednih držav. — Pomenljiva dogodba zadnjih dni je potovanje našega ministra vnanjih zadev grofa Kalnoky-a v Varzink knezu Bismarku, kjer imata velevažne pogovore o velikih političnih vprašanjih. Nadržnosti ugibati po dogodbah zadnjih tednov ni ravno težko, ako se spominjamo dogodeb v zapadni in izhodnji Afriki in v izhodno-evropejskih deželah. Pričakuje se pa sploh, da se zna ponoviti zveza treh cesarjev, za kar tudi govori odlično sprejemanje ministra Tisze v Ištu.

Štajarska. — V štajarski deželni zbor izvoljeni so dosedaj: dr. Radaj, baron Gödel, Raič, M. Vošnjak, dr. Dominkuš in Jerman, tedaj vsi slovenski narodnjaki. O dr. Gregorčevi in dr. Šucovi volitvi še nimamo poročila. Slava volilcem in izvoljencem! Naj bode to kažipot za mestne volitve, sploh so kmetijske občine štajarske volile v deželni zbor 12 konservativcev, 7 narodnih in 4 liberalce.

Koroška. — Pri volitvah v mestih zmagali so povsod nemški liberalci, pa tudi med izvoljenci za kmetijske občine zgubila je slovenska stranka uže po volitvi enega poslanca dr. Abujo, kateri je še le zdaj pokazal roge in se razodel nemškutarja, ki prizna v svoji izjavi samo toliko, da je rojen Slovenec, sicer pa bode hodil z nemškimi liberalci. To je pač najbolj živ dokaz krivice, katera se desetletja uže godi koroškimi Slovencem, da se sramujejo svoje matere.

Francoska. — Razprave s Kitajskim še niso dognane, celó neresnično pa je, da bi bila Kitajska Francozom vojsko napovedala. — Kolera v Marseillu in Toulonu, sicer pojenjuje, po deželi pa se širi. — Tudi na Laškem se prikazuje kolera skoraj po vseh srednje- in gornje-laških provincijah.

Častitim volilcem kmetskih občin postojinsko-senožeško-loško-bistriškega volilnega okraja!

Za 25. dan avgusta je razpisana volitev jednega Vaših zastopnikov v kranjskem deželnem zboru. Po dosedanjem običaji je bil sklican volilni shod, ki je zboroval 17. dan tega meseca in z veliko večino glasov kandidatom za to volitev postavil gospoda Adolfa Obrezo, državnega poslanca, trgovca in posestnika v Cerknici. Obširno govoriti o lastnostih in zaslugah tega kandidata se podpisnemu odboru ne vidi potrebno, ker je gosp. Adolf Obreza gotovo jeden najbolj poznatih odličnih narodnjakov na Notranjskem. Podpisani odbor zatoraj pričakuje, da bodo čestiti notranjski volilci 25. dne t. m. v Postojni složni stopili na volišče in svoje glasove zjedini na gospoda

Adolfa Obrezo.

V Ljubljani dné 20. avgusta 1884.

Izvrševalni odbor klubu narodnih poslancev kranjskega deželnega zboru.

Peter Grasselli,
prvomestnik.